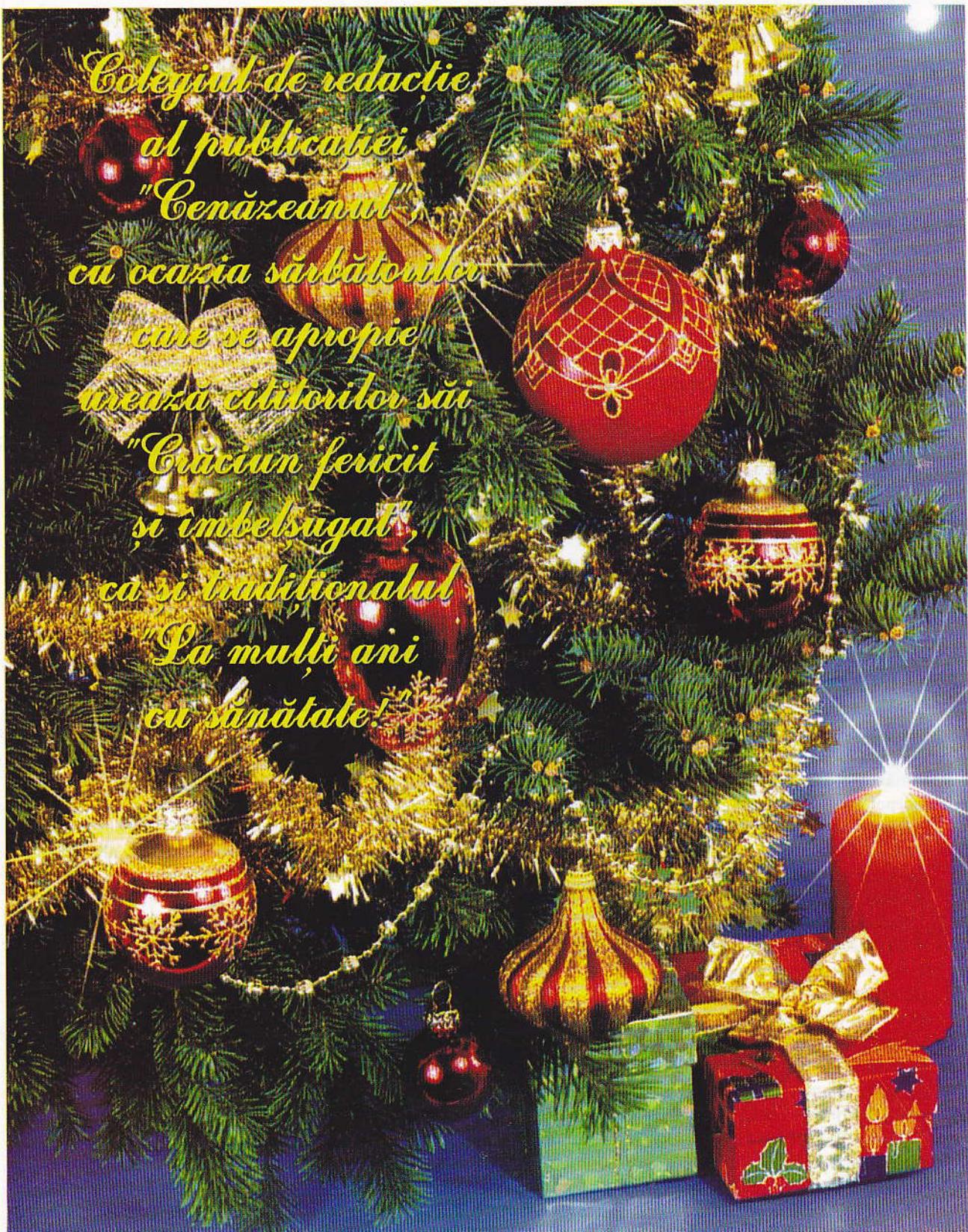

*Colegiul de redactie
al publicatiei
"Cenăzeanul"
cu ocazia sărbătorilor
care se apropiu
în răză cititorilor săi
"Crăciun fericit
și îmbelsugat",
că și tradiționalul
"La mulți ani
cu sănătate!"*

Crăciunul sub semnul dragostei Dumnezeiești

Iată stau la ușă și bat (Ap 3, 20).

An de an retrăim istoria care a avut loc la Betleem acum 2000 de ani: Iisus vine pe pământ, se naște între noi oamenii și vine printre noi.

Noi știm că Maria l-a primit la sănul ei curat și sfânt, iar Iosif cel drept i-a făcut loc în casa sa, în familia sa.

Dar mai știm că atunci când a trebuit să se nască, nimeni dintre cei care se aflau la Betleem nu a voit să-l primească în familia lui, invocând că nu au loc. Atunci el a venit pe lume într-o peșteră săracă și a fost aşezat pe niște paie (cf. Lc 2, 1-7).

Sfintele Evanghelii nu vorbesc că Iisus s-ar fi plâns, că Maria ar fi blestemat, ci ne amintesc doar că îngerii au cântat și Maria cu Iosif l-au admirat pe copilul sfânt, păstorii l-au adorat și magii din răsărit i-au adus daruri (cf. Mt 2, 1-11).

Sfântul evangelist Ioan declară cu durere că între ai săi a venit și ai săi nu l-au primit, însă tot el mărturisește că celor care l-au primit le-a dat puterea să fie fii ai lui Dumnezeu (cf. In 1, 11-12).

Oare astăzi nu se repetă același lucru?

Este impresionant cum un mare pictor a știut să exprime acest adevăr într-un tablou. Este vorba de Hoamn Hunt care l-a pictat pe Iisus, de data aceasta ca pe un călător ce stă în fața unei uși. Înainte de a prezenta tabloul său într-o expoziție, pictorul a chemat câțiva prieteni să le ceară părerea despre lucrarea sa. Toți au admirat frumusețea figurii lui Iisus, solemn și maiestuoasă în fața casei cu ferestrele și ușile închise. Nimici n-a descoperit defecte sau disproportii. Doar unul, care s-a uitat mai mult, a intervenit și a spus:

– Maestre, mi se pare că lipsește ceva, lipsește mânerul pentru a deschide ușa. Cum poate Iisus să intre dacă ușa nu are mâner?

Pictorul i-a răspuns:

– Prietene, ai dreptate. Însă nu e o greșală. Intenționat n-am pictat mânerul la ușa casei. Trebuie să știi că ușa la care bate Iisus se deschide numai din interior. În interior există mâner.

Suntem, deci, numai noi cei care-i deschidem ușa inimii lui Iisus care vine la noi.

Dan Groza, paroh

Când, în urmă cu treizeci de ani, profesorul Tomislav Giurici și-ales dintre copiii de etnie sârbă din Cenad câțiva pe care, testându-i, și-a dat seama că au talent, și când acest om tenace venea cu trenul de la Timișoara pentru a-i instrui, luând totul de la „prima literă”, nimici, poate, nu a crezut că va ieși ceva din toată strădania sa.

S-a mutat apoi în Cenad (satul său natal) ca să fie mai aproape de ei.

Astăzi, din nou, vine o zi pe săptămână să continue ceea ce a început atunci.

Despre Toma Giurici și despre formația de tamburași instruită de el, publicația noastră a mai scris deseori și numai cuvinte de laudă.

Succesele obținute în țară și în străinătate, în timpul scurs de-atunci, ne-au impresionat și am hotărât să punem mâna pe condei și, cu răbdare, să vi le înfățișăm.

Tamburașii cenăzeni au participat la toate Maratoanele cântecului și dansului popular sârbesc; la Festivalul minorităților din România (Cluj-Napoca, 1999); primul Festival internațional al folclorului din Europa de est (Timișoara, 1999); Zilele sârbilor din România (București, 2000); participarea anuală la Opera din Timișoara

cu ocazia sărbătoririi Sfântului Sava și în alte multe ocazii formează ghirlanda succeselor din țară.

Participarea formației în străinătate este tot atât de bogată. Astfel, în Iugoslavia este prezentă la Festivalul tradițiilor și culturii (Belgrad, 1995), unde primește și un premiu – „Mărul de aur”; susține un concert în marea sală a Centrului „Sava” (Belgrad, 1996); urmează spectacolele susținute pe scenele din Novi-Sad,

aur” din Moldova Nouă; Festivalul internațional de folclor de la Kikinda; Maratonul cântecului și dansului popular sârbesc (ediția a XII-a, Timișoara); lansarea cărții poetului de limbă sârbă Slavomir Gvozdenovici de la Clubul sârb din Timișoara și se încheie cu recenta participare la Festivalul internațional de instrumente cu coarde Dzesek (Ungaria).

Aniversarea a 30 de ani a fost amânată din cauza renovării Clubului sârb din Cenad, renovare care se face din banii obținuți de formație datorită punctajului din anul 2002.

Structura ei nu stă pe loc. Formația a primit noi membri din alte localități ale județului, care vin și participă regulat la repetiții și spectacole.

Și astăzi mentorul și părintele formației de tamburași din Cenad, Tomislav Giurici, vine cu același elan „tineresc” în fiecare săptămână pentru a face repetiții cu „băieții” ca să-i țină în formă și pentru a adăuga noi cântece populare sârbești și românești repertoriului și aşa destul de bogat.

„Lala sa Morișa” poate fi considerată ambasadorul cenăzenilor în străinătate și totodată mesagerul cântecului popular din țara noastră.

GHEORGHE DORAN

Lala Sa Morișa
sau
Roadele muncii
de peste trei decenii

Kikinda, Seceani, Buianovăt sau Novi-Knejevaț. În Ungaria, țară vecină, tamburașii își fac simțită prezența în localitatea Deska (2001).

Succesele continuă și în anul 2003, începând cu concertul susținut la Sânnicolau Mare de Sfântul Sava (27 ianuarie), urmat de: Balul de Paști de la Cenad; Festivalul Inimilor din Timișoara; Festivalul „Ceaunul de

Vitrina cu cărți

Alexandru Jurcan

**Un câine legat la poarta Raiului
(Un chien attaché à la porte du Paradis)**

Cartea despre care voi vorbi în cele ce urmează nu întâmplător poartă două titluri. În prima parte poeziiile sunt scrise în limba română; în aceeași ordine, în partea a doua poeziiile sunt traduse de Liana Gocan în limba franceză. Gestul autorului nu este o demonstrație de virtuozitate, ci confirmă faptul că el este profesor de limba franceză la liceul din Huedin. În prezent, își face doctoratul (anul III) la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca.

O surpriză plăcută: am descoperit printre poeziile strânse în volum câteva tipărite și în „Cenăzeanul”.

Citind cartea, se impune de la început o judecată de valoare: poezia lui Alexandru Jurcan se află într-o vizibilă creștere, stilul său câștigă în profunzime și în transparență. Cititorul nu este solicitat să devină un coautor; mesajul versurilor este accesibil, fapt care-l atrage, apropiindu-l. El se simte ca fiind persoナul liric care traversează cartea.

Autorul abordează teme majore, pe care le dezbată într-o cursă firească, deghizându-se în diferite ipostaze lirice: „Oglinda în care / mi-am pregătit / toate rolurile / oglinda - martor / pentru toate maștile” (*Oglinda*).

Se poate afirma, fără riscul de a greși, că tema predilectă o constituie dragostea cu infinitele ei ipostaze. Regretul „imposibilei iubiri”, dispariția ei prin decesul aproape firesc: „Dragostea - / lunga iubire neagră - / a murit azi spre ora opt seara / o dată cu ofstatul zăpezilor târziu - / eram lângă ea, / cu lumânarea secretă / pregătită de către ani” (*Aprigă lumină*).

Așezate într-o anumită ordine, poeziiile devin – în succesiunea lor – un veritabil roman de dragoste. Începând cu regretul iubirii pierdute (*Niciodată toamna, Umedă grădina iubirii*) poetul constată acum, detașat de ea, din afara ei, vindecat chiar, esemerul ei (*Eșec, Sobolanul zidit*); ajunge la o împăcare cu sine (*Nu mi-e dor, Camera interzisă*), păstrându-și posibilitatea de a analiza cu luciditate (*Alt Pompei, Tragedia albastră*), ca în final să opteze pentru singurătate, la ţărmul căreia a eșuat (*Sâniile de smoală, Flautul, Lada cu vise, Plaja interioară*), unde speră că va găsi o nouă iubire (*Ochiul colibei, Bust din scrisori*).

Spre finalul cărții, autorul încarcă o regăsire a familiei, a locurilor natale de care s-a îndepărtat, o întoarcere ca spre un liman al izbăvirii, al vindecării rănilor primeite, dar de care acum se simte străin (*Mama ca o mireasă bătută de ploi, Codrul copilăriei, Oboseala scaunelor, Urechea de piatră*).

Apoteotic, după tot acest periplu, Alexandru Jurcan ni se înfățișează în poezia *Seara premierel* revelând deserătăciunea strădaniilor sale: „Am pregătit spectacolul / ani și ani / mi-am izgonit prietenii / mi-am uciș iuburile / cătușe am așezat pe toate dorințele / am închis în cuțăr / viața mea particulară / și gong! / în seara premierei / sala era goală.”

Înregul nostru discurs îl dorim și una din multele posibilități de interpretare a cărții, carte care îndeamnă spre alte puncte de vedere, deschizându-și generos paginile.

GHEORGHE DORAN

Adelina Daroți

Nașterea Pruncului Sfânt

Din veac în veac
Umbra povestea
Cum magii aduseră vestea
Că Maica astăzi a născut
Pe Fiul ei, Hristosul Sfânt.

Cu daruri scumpe
Au venit,
Lui să-l încchine că-l mărit.
Îi aduceau spre a Lui mărire
Aur, smirnă și tămâie.

Steaua care-i călăuzea
Spre ieslea boilor ducea,
Cuvântul sfânt se împlinea.
Pruncul veșmânt scump
nu avea,
Maica cu fân L-acoperea.

Îngerii din cer veneau,
Pe Mesia-L întâmpinău.
Cel ce în taină a venit
Emanuel a fost numit.

Daniela Nani

Agonie 9

Știu că aşteptarea
sub dorință surdă
e mai disperată chiar decât
nebunia.

Știu că alergând spre tine
voi regăsi urmele
simplului delir
între două transmutații
a realului hipnotic...
dar am să rămân acolo,
acoperită de o crustă de cristal,
să ucid acel ceva
încovoindu-se asupra agoniei
ce părea să-aștepte...

Răscolind prin podul unei case, am dat peste un caiet din care au rămas doar o parte din file. Lectura atentă a celor scrise ne-a adus în fața ochilor însemnările zilnice ale unui elev la o școală timișoreană, elev sărguincios și nu lipsit de talent literar.

Continuăm publicarea selectivă a acestor însemnări, începută în numărul trecut al „Cenăzeanului”.

Am păstrat în multe cazuri grafia și felul de exprimare folosite de autor, pentru savoarea lor. Întrucât nu am putut afla numele autorului, am ales titlul:

Din jurnalul unui anonim (II)

Marți, 8 Februarie a.c. [1927]

Idem și azi, n-am dat nici un răspuns. După masă avem cor și probă de teatră la care eu nu mă duc fiind prea ocupat. Continui lucrarea iar la ora 6 plec la pavilionul nou al școlii Politehnice unde se ține o conferință de către publicistul ziarist B. Cecropide care vorbește despre *Ziaristică și ideea națională*.

După ce face o scurtă privire a evoluției apariției unui ziar, stadiile prin care trece până a fi terminat spre a se da apoi în mâinile cititorilor, trece la rolul ce-l are să-l îndeplinească un ziar bun în massele poporului. Rolul ziarului prin publicarea lucrurilor și interpretarea lor, precum și prin informațiile ce le duce privitoare la mișcările politice și culturale ale diferitelor nații au determinat pe unii să considere ziarul ca o putere de stat, zicându-i, în general, „Maiestatea sa presa”.

Trece apoi la rolul ziarului în trecutul istoric.

Începe cu Paul Iorgovici în Banat, spre a se continua apoi cu alții (E. Murgu etc.) și apoi trece în Transilvania, începând cu Barițiu și continuând cu A. Mureșanu. În România era Eliade Rădulescu și treptat, treptat ajunge la Eminescu, Delavrancea, Vlahuță și.a. Pe teren

politic avem pe N. Filipescu, Take Ionescu și.a.m.d.

După acest mic istoric trece la miezul conferinței, spunând că apariția primelor zare românești nu se occupă cu alta decât cu trezirea conștiinței naționale care se află în sufletul fiecărui român subjugat și care trebuia trezit din leșinul în care căzuse. Datorită ziarului această trezire să facă pe o treaptă întinsă și în massele poporului.

Înainte de încheiere pune pe tapet chestiunea tratată acum de

mărginile astăzi țara și în care se vor naște urmașii noștri.

Această expunere, făcută într-un fel mai plăcut, a fost applaudată.

Conferința în fond era scurtă, însă din cauza felului de expunere, adică din cauza felului de a vorbi, o lungi pentru o oră, pe când în realitate se putea reduce la o jumătate din timp. Avea o voce aspiră pe care o schimba după trebuință, dar vorbise foarte rar.

După 7 ajung acasă unde îndată după cină mă pun din nou pe muncă. Mă culc la 11 noaptea.

*Miercuri,
9 Februarie a.c.*

Îmi era teamă că voi răspunde azi la ceva și îndeosebi la germană, dar scăpasem.

Astăzi am dus cu mine lucrarea, dând-o președintelui care o va aduce după amiază înaintea comisiei literare spre „deliberare”. Se va preda, cred, colegului Damian. Cu aceasta încep ca oarecare să fie mai reduse, aşa că încep să răsuflu mai în tihă.

Azi după ce iau masa, merg la „Banatul” să-mi cumpăr niște plicuri. Voiesc să răspund scrisorii lui Doichită ce o primisem azi dimineață. Către 5 fiind gata; o expediez, atât cea adresată lui Lani, căreia nu-i răspunsesem decât abia acum. Plec la școală și facem o

curând de gazetele ardeleni și anume chestiunea „Regionalismului”. Zice că e foarte natural ca acel ce s-a născut într-o localitate oarecare, unde pentru prima oară văzuse lumina zilei, unde moșii-strămoșii săi au trăit și au decedat pe același loc, unde trăiește o viață din roadele pământului, să-și iubească acel loc ca înțându-l pentru sine. Dar acum, în urma întregirei neamului, ar trebui ca aceleași sentimente de iubire să le manifestăm și pentru porțiunea de pământ cuprinsă astăzi între granițele care

probă de teatru, căci vom merge, duminică, la Parța.

După probă vin drept acasă și mă pun să complecțez notițele pe cari le-am întrerupt pentru vreo trei zile. Eram prea ocupat, aşa că n-am prea avut timp nici să-mi cumpăr acest caiet, dar nici să scriu întrânsul.

Târziu de tot am terminat cu însemnările pentru cele trei zile, pe care se-nțelege le-am redus, întrucât uitasem multe particularități și evenimente întâmplate în decursul acestor zile.

Tot azi am cumpărat un caiet în care voi trece însemnările cele mai importante din decursul anilor precedenți și anume începând cu Decembrie 1924 și terminând cu anul 1925. Cele mai multe însemnări vor consta în zilele cari mie îmi par mai însemnante și mai yrednice de amintit. Complectările le fac pe baza unui caiet în cari scrisesem și atunci diverse însemnări, însă cu totul mai pe scurt. În el se află și multe din „documentele” câștigate în decursul timpului. Voiu începe cu însemnările abia pe săptămâna viitoare, căci și acum, până Luni, voiu fi iarăși prea ocupat.

Joi, 10 Februarie a.c.

În ora de birou (ora întâiu) se dictează de către Linția statutele unei întreprinderi industriale cu care ne vom ocupa de-aici încolo până la Paști. Strața dictată de d-ul director cuprinde operațiunile unei fabrici de zahăr, și, fiindcă acum se înființase, trebuie să-i întocmim statutele. Dela 9 eu plec la administrația financiară cu o cerere de autorizație, cerându-le o scutire oarecare de impozit din

rezultatul festivalurilor artistice ce voim să le organizăm în județul T-Torontal.

Din partea oficialui spectacolului nu ni se poate acorda nimic, de aceia trebuie să plec la d-ul administrator. Acesta iarăși nu poate fără autorizația ministerului () (se vede că nu-i mai d-ul Crângu, care era un om foarte bun). Vin din nou la serviciul spectacolului și-i comunic aceasta d-lui Gall, tatăl colegului meu de clasă Gheorghe Gall, care-i de origine semit. D-sa, în dorința de a ne ajuta, merge în persoană la d-ul administrator care poate de data aceasta se-ndurase, căci spusește d-lui Gall ca să vin mâine.

Trecerea aceasta a durat mai bine de o oră. Când ajung la școală era exact ora 11. Noi tocmai aveam laborator. Mă strecor înăuntru neobservat de d-ul profesor și încep

plec fără ca să mă mai gândesc la ce fac, în Fabric, crezând că mergem la cea de scrobeală. Norocul îmi adusese în cale pe d-ul secretar al școlii noastre care îmi spune că mergem la fabrica de spirit din Iosefin și nu la cea de scrobeală.

Cum nu am nici un ban asupra mea mă întorc înapoi acasă și fiindcă ajung aici cam târziu stau acasă și scriu.

Nu-mi pare rău de plimbarea făcută până în circumscriptia a doua, căci avusesem fericirea să întâlnesc grupul de domnișoare, de la liceul de fete, în care se găsea și d-șoara O.D.T., idealul sufletului meu, care însă e rece și nepăsătoare la toate stăruințele mele. Abia din când în când mă consolează cu câte o privire, întotdeauna zâmbitoare, care mă determină să nu mai țin cont de această lume ci să mă transport cu gândul și cu inima

în țara fericirilor eterne. O astfel de privire mi-a aruncat și acum, căci mă observase, ceia ce mă făcuse, simteam eu, să roșesc până în vârfurile urechilor.

Scriu până pe la vreo 5 și ceva, când apoi plec la școală unde aflu pe colegul Lucaciu căruia îi comunic

rezultatul cu administrația financiară.

Pe la vreo 6 vin și ceialalți „artiști” care întârziaseră din cauza vizitei ce o făcură fabricei de spirit din Iosefin, la care eu n-am luat parte.

Până la 7,30 facem probe. Seară citesc la drept maritim și scriu în caietul de note din anii 1924-25.

Săptămâna aceasta cred că n-o să pot să continui fiind prea ocupat pe la școală.

(continuare în numărul viitor)

Centenar filatelic

În perioada 9-14 octombrie 2003, Timișoara a fost gazda a două evenimente: Ziua mondială a poștei și expoziția filatelică națională, cu participare internațională, „Centenar filatelic timișorean”, ambele manifestări fiind patronate de domnul Adrian Năstase, premierul României.

Pe 9 octombrie, chiar de Ziua mondială a poștei, la Muzeul Banatului, în prezența dlui Dan Nica, ministru al comunicațiilor și tehnologiei informației, și a dlui Leonard Pașcanu, președintele Federației Filatelice Române, ca și a personalităților de la Consiliul Județean, Prefectura Timiș, Primărie, Poștă, a altor invitați locali, din țară și din străinătate, a avut loc vernisajul expoziției și lansarea unui întreg poștal cu marca fixă „Ziua Mondială a Poștei”.

Mesajul premierului Adrian Năstase a fost transmis în alocuțunea sa de dl ministru Dan Nica, reliefând faptul că România a emis primele mărci poștale „cap de bou” în anul 1858, fiind prima țară din Balcani emitentă de mărci.

Dl Tiron Martin, președintele A.F.R. Timișoara, după ce a trecut în revistă un scurt istoric al asociației centenare, a înmânat diplome de onoare unor personalități, ca și filateliștilor meritoși.

Vernisajul s-a încheiat cu un coctail oferit în saloanele hotelului Continental Timișoara.

Din străinătate au participat: Federația Filatelică din Ungaria, condusă de dl Sandor Kurdics, președintele

federăției, delegația Asociației Filateliștilor din Voivodina, condusă de dl Ivan Tangl, secretar al asociației, delegația Asociației din Bosnia și Herțegovina, condusă de Radenco Radonovici, secretar al asociației, precum și filateliști de renume români stabiliți în străinătate – Dan Tărăan și Muller Koloman.

Programul manifestărilor s-a încheiat cu o vizită și o masă prietenească la stațiunea balneo-climaterică Buziaș, unde s-a vizitat și muzeul stațiunii.

Ziua de 11 octombrie 2003 a fost cea mai bogată în manifestări. Între orele 8-14 a avut loc la Cercul Militar din Timișoara „Târgul colecționarilor”, la care s-au făcut ample schimburi sau achiziții în domeniul filateliei, cartofiliei, maximafilei, numismaticii sau medalisticiei.

Au fost prezentate 270 de exponate, din care în concurs au intrat doar 241.

La această grandioasă manifestare filatelică au putut fi admirate în toată splendoarea lor vestitele și rarele rarități filatelică „cap de bou”, și asta în totalitatea lor, lucru rar întâlnit într-o expoziție filatelică, fie ea organizată chiar și în țara lor de emitere.

Au fost acordate 17 medalii în rang de aur, dintre care fi menționăm pe Vasile Popescu (România 1858-1872), Gheorghe Cserni (Poșta județului Arad 1753-1800), Vasile Doroș (George Enescu în suita marilor compozitori europeni) și.a. Au mai fost acordate 25 de medalii în rang de vermel mare, 38 de medalii în rang de vermel

(Cenadul a câștigat una), 40 de medalii în rang de argint mare, 41 de medalii în rang de argint, 35 de medalii în rang de bronz și 11 diplome de participare.

Din materialele realizate de organizatori putem menționa o frumoasă medalie, o diplomă în câteva variante, un catalog, două stampele ocazionale ce au circulat în zilele de 9-11 octombrie 2003.

La Consiliul Județean Timiș a avut loc întâlnirea delegațiilor străine din teritoriile ce compun euroregiunea D.K.M.T. (Dunăre-Criș-Mureș-Tisa), unde dl Ioan Șipoș, în calitate de gazdă, a purtat discuții privind organizarea în anul 2004 a unei expoziții filatelice a asociațiilor din D.K.M.T.

Bila neagră a acestor manifestări a constat în faptul că exponatele au fost expuse în 4 locuri diferite, adică la Muzeul Banatului, Casa Armatei, holul Poștei mari și sediul Asociației Filatelice Timișoara, deci multă alergătură pentru a putea admira toate exponatele, și pe cele mai slăbuțe valoric.

Oare o asemenea manifestare nu putea fi ajutată cu o sală mare care să cuprindă în totalitate exponatele oferite spre vizionare? Acest aspect a fost o palmă pe obrazul edililor timișoreni și a lăsat o proastă impresie, în special delegațiilor străine.

Felicitări organizatorilor acestei manifestări de amploare, care au reușit să rezolve toate problemele ivite și să încheie în condiții foarte bune această complexă acțiune.

GHEORGHE ANUICHI

Pestii, în funcție de caracteristicile biologice ale speciei și de ritmul de activitate zilnică, au stiluri diferite de a-și refac rezerva de energie atât de necesară.

Studiile efectuate de specialiști în domeniu au identificat atât orare diferențiate, cât și moduri și tehnici aparte de a se odihni, în funcție de specie. Astfel, îngerul-de-mare, vîțuitoare înrudită cu rechinul, se aşază pe fundul mării și spulberă nisipul cu înnotătoarele pectorale până ce se înveșmânteză în întregime. Acest camuflaj îi permite să „doarmă” sau să-și surprindă prada când vrea.

Pestele-chirurg coboară la asfințit spre recifuri, unde își strecoară corpul sau aplatizat într-o fisură a

recifului, a cărei îngustime va constitui o ascunzătoare greu de descoperit și de cucerit.

Alte specii de pești recifieri îmbracă o mantie protectoare pe care o confectionează pe loc, țesând un fel de cocon din fire mucilaginoase.

Crabul-de-nisip somnolează un timp foarte scurt sub un înveliș subțire de sedimente, rămânându-i afară doar globii oculari.

Vânătoare îscusite de noapte, stelele-de-mare dorm ziua. Ele își ghenuiesc brațele, transformându-se într-o minge. Se trezesc la sfârșitul zilei pentru a porni la vânătoare.

Unii pești dorm întrând în cadrul bancului. Peștii cuprinși de somn se odihnesc în mijlocul bancului, unde sunt ocrotiți de întreaga colectivitate. După ce și-au făcut somnul, ei trec în posturile de veghe activă, alți pești preluându-le locul în mijlocul bancului.

Iată câteva specii și modul lor de a se odihni. Cu siguranță, fiecare specie are modul ei de odihnă, mai mult sau mai puțin protector, cert este că și peștii dorm.

DIANA PERIAN

Cum dorm pestii?

Nevoia de cultură

În data de 1 decembrie 2003, a fost semnat actul de naștere al Asociației Culturale „Concordia” Cenad. Din statutul ei am aflat că activitatea să se va desfășura în exclusivitate în domeniul culturii. Editarea monografiei comunei se constituie ca un obiectiv mai îndepărtat. Până atunci, „Cenăzeanul” apare sub egida acestei asociații.

Colegiul de redacție

Germania și fotbalul juvenil

Landshut, un orașel din Germania, poate cu ceva mai mic ca Lugojul, are activitatea juvenilă fotbalistică, dar și în alte sporturi, care ar rivaliza în România cu marile orașe.

La nivel fotbalistic, are 4 echipe de seniori la care sunt afiliate cca 50 echipe de copii și juniori.

Fiecare echipă (pe ani: 11, 13, 14 etc.) are 17-18 compoziții, echipa fiind înscrisă într-un campionat regional cu 12-14 echipe, fiind antrenate de foști jucători, evident fără retribuție și în timpul lor liber.

Condițiile de antrenament sunt excelente: terenuri gazonate, vestimentare cu apă caldă, condiții de refacere după antrenament sau meci, deci rivalizează cu condițiile oferite de echipele de divizia B sau C din România (echipe de seniori).

Clubul pune la dispoziția echipei mijloace de transport pentru deplasări (unele, până la 80 km) și doar uneori apelează la părinții copiilor pentru a ajuta la transportul echipei.

Se joacă pe stadioane cu gazon excelent și în fața unui public destul

de numeros, nu numai în fața prietenilor sau a părinților. Am urmărit un meci într-un sat de 700-800 locuitori, iar la meci au asistat cca 120 spectatori și asta în condiții vitrege; și nici măcar meciul nu a fost un preambul la un meci de seniori.

Echipamentul, evident, este pus la dispoziție de club, doar ghetele sunt cumpărate de părinții copiilor.

Copiii sunt entuziasmați, le place fotbalul, chit că între ei mulți sunt

antitalente. Sunt convins că nici 1% dintre ei nu vor juca peste 5-6 ani, dar faptul că fac mișcare (în mod regulat), sunt într-o colectivitate, se întâlnesc și leagă prietenii care probabil vor dăinui în timp este marele câștig al copiilor.

De asemenea, fotbalul îi ajută și în școală, deoarece acei copii care au rezultate slabe la învățătură nu sunt primiți la antrenamente.

Nu-i de mirare că țările dezvoltate au și rezultate în sport; aria de selecție este foarte mare, iar condițiile de pregătire sunt superbe.

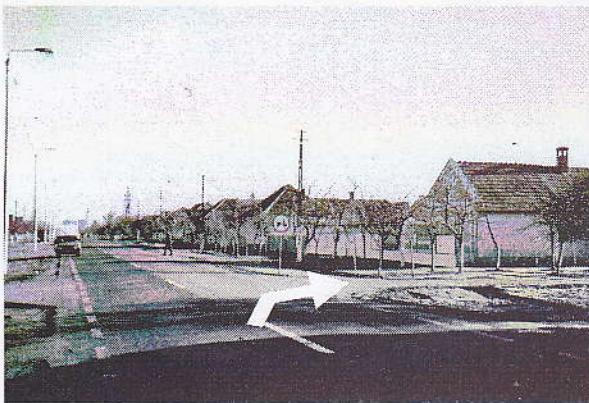
Oare dacă România ar avea aceleași condiții pe care să le ofere talentaților copii, ce rezultate ar avea?

Poate peste câțiva ani și România va putea oferi copiilor condiții similare; sau poate este un vis al meu...

Tot în același oraș sunt zeci de echipe din alte sporturi: hochei, volei, judo, handbal, tenis etc., unde sunt antrenați alte zeci și zeci de copii, deci cca 40-50% dintre copii sunt antrenați în practicarea sportului.

GHEORGHE ANUICHI

În atenția tractoriștilor

Circulația pe șoseaua principală este interzisă tractoarelor pe porțiunea de la Ceta până la Frătuț. Cărutele și tractoarele vor circula pe străzile laterale.

În ajutorul cetățenilor

Pentru a veni în sprijinul pasionaților căutători ai norocului, s-a deschis în comună o Agentie Loto, aparținătoare firmei S.C. „SPIKE” S.R.L. Tot acolo va funcționa un club de jocuri pe calculator.

Firma își are sediul lângă Biserica Ortodoxă Sârbă.

G.D.

Un nou obiectiv comercial din comună

În centrul comunei, pe șoseaua ce duce spre frontieră, de mai bine de un an se lucrează la amenajarea unei case.

Astăzi putem zice că lucrările s-au terminat. Construcția este destinată să cuprindă un magazin cu articole sportive, un magazin alimentar și un restaurant de lux.

Ulterior, sub copertină va dispune de camere pentru un mic hotel.

Proprietarii, Carmen și Lucian Jura, prin strădania lor, au îmbogățit zestrea edilitară a comunei cu o clădire frumoasă, după cum se poate vedea și din fotografia de mai jos.

G.D.

Parohia Romano-Catolică
dorește tuturor cititorilor un Crăciun fericit,
plin de haruri și un călduros La mulți ani!

A Római Katolikus Plébánia kíván minden
kedves olvasonak Kellemes Karácsonyi
Ünnepeket és Boldog Új Évet!

Die Römische Katholische Pfarramt
wünsche ihnen Frohe Weihnachtsfest
und ein gesegnetes Neues Jahr!

*Consiliul comunal și
Primăria comunei Cenad
urează tuturor cetățenilor
din comună
«Un Crăciun fericit»
și traditionalul
«La mulți ani!»*

Publicația noastră „trăiește” prin contribuția următorilor iubitori ai Cenadului: Crăciun Nicolae - primar, Ștefanovici Vasa - viceprimar, Radu Ioan - secretar, Cornut Gheorghe, Sivacichi Dimitrie, Isac Marius, Fodor Francisc, Velciov Petru, Saraficean Vasile, Târziu Vasile, Râncioag Teodor, Ivașcu Gheorghe - consilieri.

**Apariția publicației este sponsorizată de
Consiliul Local Cenad**

Potrivit articolului 106 din Codul penal, responsabilitatea juridică pentru continutul articolului apartine autorului.
De asemenea, în cazul informațiilor furnizate de agentii de presă și al personalităților citate, responsabilitatea juridică le apartine.

**PUBLICAȚIE EDITATĂ SUB EGIDA ASOCIAȚIEI CULTURALE
„CONCORDIA” CENAD**

COLEGIUL DE REDACȚIE: GHEORGHE ANUICHI, GHEORGHE DORAN,
FRANCISC FODOR, DANIEL GROZA, IOAN RADU și ION SAVU
COLABORATORI PERMANENȚI: LĂCRĂMIOARA GHICA,
CORINA NANI, DIANA PERIAN

Adresa redacției: Cenad, nr. 709 A; telefon: (0256) 37 48 78.

Tehnoredactare: Dorin Davideanu

Tiparul executat la

TIPOGRAFIA MARINEASA

Timișoara, str. Mureș nr.34

Tel: 0256 - 27.23.73

E-mail: gabu@mail.dnttm.ro